
Horváth Elemér

LUX PERPETUA

mindent elolvasott a genezisben
tovább időzött mint Senecánál a kor
hierarchikus volt az isten
jelentősebb mint római tutor

hasonlóképp Montesquieu-t
Madison elé helyezte s a skót
aufklärungból „csak kinőtt”
de megőrizte Diderot-t

de Maistre előtt (jóllehet Blaise
haláláig a kedvence maradt)
pannón sírkertben nyugszik az egész
teljesítmény egy gesztenye alatt

A SZABADÚSZÓK

a kelta legendák szerint többé soha
nehéz a szó mint a munkatábor cementzsákjai
hübrisszel terhelt ifjuság
nem épült föl
nézem az elfuscrált éden körvonalait
versek obsitok diaszpóraéletek
s nem vigasztal hogy tudtuk nem lehet

kényszerből lettünk szabadok
az angyal makulátlan pallosa nyomán
mi vagyunk a por átmenete
önmagából önmagába
aligha több mint szemiramisz függőkertjei
a summa theologiae a quantumok
civitas terrena zsúfolt sivataga
ahol az isten szüntelen távolodott

most itt ülünk hideg bálványaink előtt
öregen némán egyedül
elszánt lényegünkig a kor gyermekei
lóbálva füstölönk és fujva himnuszunk

s ezt a pusztát megénekelték már
jobban mint mi hölderlin eliot
csupán rájár a szánk mint korsóra a kút
míg eltörik szelid hugunk a víz
mint születésünkkor

és többé nem vagyunk

IN ILLO TEMPORE

persze tisztában vagy vele hogy nincs garancia
hogy a szonett amit úgy tűnik egy örökkévalóságon át írtál
az agyonidézett és antologizált darab
a spírítus mundi buboréka vidéki szavalóversenyen
nem oly maradandó mint a proton
egy év? egy évezred?
lényegtelen
talán mire egy újabb nemzedék
fel nő s ízlése eluralkodik
talán mire a kultúrad nem több mint archeológiai lelet
nyelved kriptikus kódex-töredék
megdőlt a quantumfizika
s a galaktikák közti utazás normálisabb
mint gyorsvonat budapest s debrecen között
in illo tempore amikor leírtad
egy kopott zsúfolt mahopaci íróasztalon
félretolva plátót és heideggert hogy helyet csinálj
papírnak ceruzának hogy leírd
fűtyülve mulandóságra öröklétre és szerelemre is
egy isten önbizalmával fiatalon
a hó olyan kék mint a narancs

BÚCSÚ NEWHAMPSHIRE-TŐL

minden nyáron ebben a faluban
levetem a civilizáció porát
nem tudom mi történik bágyogszováton
vagy az M33-as galaktikán
és nem mondhatnám hogy hiányoznak
isidore ducasse halhatatlan versei
amiket meg sem írt talán
a lepkék rövid életén viszont
napokig elgondolkozom
milyen lehet az örökkévalóság
rózsák dimenzióiban?...
és máris elmúlt az a néhány hét
ami az időn kívül adatott
az árokparton kéklík a katáng
s borzonganak a nyír levelei
indulás előtt megnyiratkozom
mint józan halálraítélt
és nincs az arcomon semmi nyoma
hogy nemsokára már nem leszek itt
jobb szélén kissé párás a tükör
a borbély balkezes